 Kui jis Kapten üts nõue omma liina [illegible]

 Sõsel päiwal kossos jõpan hendale mandja mõnda mundi mõtta kaswu mÿ pääris kõlwas seije neid, ja aije nii omma nälgä üle, weli kits seije kaina ja lije tandsu mõtpan edesi, ni lats neil mõni päiw möödä, jõpan käwe kül egäl pääwal teed otsman et mõtsast wällä pääsi, a kunagi es ja, mundi kui ela mõtpan ja ole koobega rahu.

Säältolli mõni pèni jälätüüs maad suur-Kuninga liin, kom noor Kuningas wahitseja olli; kes nõsu and et suur jaht ja; selle pääle tulli jahimeke kohto Kuningas een nõik jahi wahwas lätsi üttèn simä sunde kroonu mõtsa kos läsja naise latse esüsin olliwa. Jääl surmati mõndagi kurja mõtsa loma, ja pärwetì linde tappa. Sis nägi Kuningas ütte suut ilusat kitse, ja nakkas seda takkan ajama seeni kui simä mäe mano kos kits koopa jooft; Kuningas and jahimeestele käskü koopa minnä kitse wälja tuwa ja ärä surmata!—

Kui mõni kütt koopa saema lätsi tulli neile üttelemädä illos tütrik wasta ja nausi näid pallema: ärä tapku seda kitse; ma wii seda esi wäljä, sello ette kes teid siija nõsk seda ärä surmada! Sis tulli nõik koobast wäljä Kuninga ette, kos neid nõik ümetelli!—

Kuningas küsse tüttriku käest? Kost sina selle kitseka sija koopa olede saanu? tädrik selet: et nea omma ütte waese lõjä naise latse, mina ja mo weli see kits. Tulleme sijä mõtsa marju korjama, ja essümi ärä, es mõista en, nämb kodo minnä; sis takise mo weli juuwa, mo weel seda soomast; a tema es kuule enäm, kui jõsse nii kitses sajs.— ja mo olemi jo jätse pääwä sün mõtsan ümbe käänü, wäljä minnä ei mõista!—

Kuningas and näsü, jähimeestele nitse kämi wõtta ja liina wija; esi wõtt tema tütriku kohes sälgä ja latsi koisk liina.

Kuningas weije tütriku ja kitse omma maja ja lask kitsele nõik sugutse ilo ehte ümbre; ja kulo soa pa jalga panda; nii et ta imelik illos nätta olli; a tüttriku pane ta täheb et ta õige tark ja üli illos olli; sis wõtt seda hendale naises!—

Nüüd elli Kuningas oma noore naisega õige armast jaõmeliku ello mõni aig edesi; ja kits olli neile teendres, et teä mõistse nõik könelda, a mütte mudega tää es könela kui oma sõsarega.—

Üts kõrd tulli tem aig kui Kuninga naisel poig sündü; sääl olli sis too sõna tark wana moor ette kuulutanu et sea lats soarä huppuma emme suures kahwamist!—

Selle pääle saije Kuningas wihatses, ja üttel selle kuulsale wana morile ehk kitse emale: kas sina sis üts tark, wai nõid oletsiet sa sedä ja ette nõik ärä tijade? wanaste üttel: ni saab nõik sündima kui ma ole üttelnü.—

Mõni aig lats möödä ilma mingi sugutse tähtsijada, kui Kuningal tulli sõdima minek; sis üttel ta: oma noore naisele saega käste me pooja perra, et too wana nõija sõna perrä tea ette kuulutus tõttes es sajs minemä!— jätt- näid nõik jumalide koobe ja sõit sõdima! Sõda saije peetus wainlase wõitetus Kuningas tulli suure käämeelga todo; sääl löüs ta nõik kuvolisu ölewat; lats saanu seägi es tija kos om jänü?!— küll otsiti nõik kottse läbi kosteki es löüdä!

siimäst küsiti kitse käest, kas sa ei tija kos om Kuninga poig jäänü? Kits meksse ja leije kepse, kuts Kuninga oma naisega lilli aida., sääl olli üts wana kaiw, simä näidäs kits ja üttel: üts wana raine tull ja kaad latse wijas sijä kimi pantu kaiwo! ma takise kül tedä keelda, a tema üttel: Kitses ole ma simo jo muutnu, ja kui sa siin weel mulle wasta panede sis surma ma simo ärä!

Kaas wõeti kaiwol päältärä ja Kuninga poig iste wee pääl lilli puhmun.

Sääl wõeti elon ja terwelt wäljä, ja otsiti too wana moor taskan; ja Kuningas mõistse tedä sinnä kaiwo wisada, kos ta Kuninga poja olli wijanu.— Kui sis too wana nõid kaiwo mano wiidi, ja sisse nannati wisatama; sis hõikas tema: enne mo surma sagu kits inemises! sedä olõ ma nõudnu!— ja silmäpilk saije kitsest illos noormees!—